

Ra hea Willi annab iwaest  
leikust fui se sandi Ma  
sisse langeb.

Seddatvisi olli se Urimaal. Sest fui Moiswannemad seäls kuulda said, kui häästi, Mois ja Tallopoeg Silonimaal ellased, katsusid ka Nenmad omma Tallopoegade põlve tösta. Agga Nende lotus jai valleks. Sest Urima talloppiad ollid nisugusid, kes pehmet põlve koggoniste ei kannatand, ja sepärrast nüüd arivasid, voolli kā olleivad, tehha, mis tahtsid. Wägga arvaste leiti seält feddagj parrema melega.

Ommeti ästus waggade pisfust hulgast üks wannekas Mees wälja, kes ütles: Kuulge meie Rahwas! Kui nenda lähhäks, kui teie aiate, siis ei olleks Jummalat taewas, eggä Wallitsusse woomo ma-ilmas. Ses pärast, kui teie selle wastasse wisi peále jåte, ja taagajärel abhelatte häbbis peate ärraparrandama, mis nüüd rikkuma hoopete, siis tulletage mind mele; sest veel olete agga furja nous, otse kui Pimedad hauko minnemäs; agga minno läbbi näitab Jummal sedda aufo teile — minno läbbi hääb temma teid taggasid sest teest mis hukka wiib. Sest igga inimesse moistlikko sanna läbbi rigib temma su. Õrge kautage mitte teädwad Head teadmatta vasto ärra! Agga Põrane lähhääb hoissades omma willetsusse sisse, ja ronnib murtes wälja — kui ta veel sudab.

Tö ja ammeti murres peab iggaüks omma leiba sõma. — Agga kuida wiib ühhesuggune tö ja ühhesuggune ammet iggaühel olla? sest innumenne tarvitab mitto